

Blog 114: Donaupraktijken

Het zou mij verbazen wanneer de monsters eens iets meteen afmaken. Waarom gaat alles met de Franse slag, alles net niet af, bijna klaar. Op de een of andere manier moet het laatste stukje blijven liggen. Zeg maar wanneer de monsters de Lego moeten opruimen, dat er net 2 stukjes blijven liggen. Uiteraard precies op de plek waar jij in het donker langs loopt.

Een hele tekening ingekleurd behalve de zon in de hoek. Het bord op 1,5 aardappelschijf na leeg, brood op het hoekje van het korstje na op. Een hele beker ranja op maar net dat laatste lutje niet wat altijd omgekegeld wordt. Net zo'n pisbeetje wat niet kan blijven liggen. Het haren kammen en vlechten maar net bij het puntje gaan ze bewegen en kunnen ze onmogelijk stil zitten. De hele dag klagen dat ze moe zijn, maar net wanneer ze naar bed gaan bruisen van energie maar net wanneer je een boek gaat voorlezen, ze al slapen voor de eerste zin op is en jij wel in het verhaal zit. Het is allemaal net niet. Bijna, maar niet helemaal en niet helemaal is helemaal niet. En dan lijken ze ineens op Mongolen.

Zo! Wat zeg je daar? Niet wat je denkt. Mongolen als in de inwoners van Mongolië. In de tijd van Ghengis Khan. De Mongolen waren vroeger beesten in het veroveren van land. Ze waren beestachtig, niet bang voor een beetje dood en verderf, maar damn...wat hadden zij een Rijk. Ze werden gevreesd voor alles waar ze voor stonden. Onder aanvoering van de oppermachtige meneer Khan waren ze niet te stoppen. Hun Rijk werd zo idioot groot, groter dan gedacht. Groter zelfs dan dat van Karel de Grote. Maar ergens ging het mis. Bij de Donau stopte het rijk. Tijdens de slachtpartijen kwamen ze aan bij een rivier, de vijand de baas, en ineens zagen ze het water en dachten; nou, dit is het dan. Er moeten twee Mongoliërs met elkaar gesproken hebben aan de oever van de rivier over de strijd die wederom met gemak gewonnen werd. En dat de ene zei; nou, hier stop ik hoor. Wat! Waarom, we moeten doorgaan! Nee, ik voel het niet. Serieus? Wat wil je dan? Ja kweenie, iets met grafisch vormgeven ofzo. En toen klapte het Rijk uit elkaar.

Zie hier meteen de opruimtechniek van alle monsters. Eerst creëren ze een immens slachtveld, om vervolgens naar hun trofeeën te staren, dan het overzien van de puinhoop. Maar dan komt mama Khan of papa Khan binnen en beveelt je de

bende op te ruimen. Dit ga je doen want meneer Khan staat niet bepaald bekend om zijn liefdadigheid en vergevingsgezindheid. En dan de monsters aan de gang. Net wanneer je bijna klaar bent, kijk je en denk; mwoah, dit is het niet, ik mis het gevoel. Je stapt op en door. Naar de Donau.

Veilig want hier kan niemand bij je komen, terwijl je weet dat papa en mama 's avonds ie Rijk af laten brokkelen. Niet met paard en zwaard, maar Hetty de Grote.

Donau, daar kan zelfs Hetty niet tegenop.